SOUSEDÉ

Historie z předminulého století : **Napsal Alois Jirásek**

"Nech si moudrost, prostořeká. Hádati se nebudu. Však uvidíme. Zatím si to rozmysli." Tím skončila rozprávku.

Lenorka neodpovědela. — V duchu však se jí ozvalo:

"Už jsem si rozmyslila! Martinovou nebudu!"

S takovou do komory odešla. Pešková světlo zhasivši ulehla, — však nespala. Přemýšlela o sousedové návrhu, a čím dále tím více utvrzovala se v tom, co byla Lenorce řekla. Počítala jmění Jelepivovo, dům, polnosti, peníze na hotovosti, a všecko to se jí tuze dobře do počtů hodilo.

XII.

Jakmile druhého dne obecné rozšířena zpráva o smrti císaře Karla VI., všichni počali se lekati toho, co konšel Březina své manželce pověděl.

A nežli počaly smuteční služby boží za zesnulého panovníka, strach nových válek myslemi všech silněji pozachvěl, zvláště když neutajilo se, co opat Benno psal z Prahy konventu polickému: aby totiž peníze, kde jakých bylo požadovati, převor sehnal, aby se nic nevydávalo zbytečně, poněvadž jest se nadíti berní a platů mimořádných.

"To jest vojna!" povzdechl každý, když tuto novinu uslyšel.

Konšel Březina na prstech vypočítával:

"Snad Francouz — Bavor. — A s tím to začne nejdříve. Ještě štěstí, že jsme při kladských hranicích, a ne při bavorských."

"Tak jako my bychom tu měli pokoj?" ptal se soused Muzika.

"A kdo by na nás přišel? — Prus? Ani pomyšlení!"

"Příležitost dělá zloděje. Jak pak, kdyby se mu zachtělo —"

"Což o chtění. Ale je tu napřed Slezsko, ale ani na Slezsko nemyslí. Vždyť jsem dnes na radnici zaslechl, přijde k nám ze Slezska vojsko."

"To by ho odtud nevyváděli, kdyby Branibor něco strojil."

"Hm, ale naš vojsko k nám!"

"Snad je poženou na Bavora a pak — ale jen tak mezi námi, kmotře — povídal mně to purkrábí a ten to má od krajského hejtmana, jak tu předevčírem obědval. Je to k vůli sedlákům, aby se nezdvihli, když teď nemáme žádného krále."

"Nebylo by divu, někde zkusí více než psi."

"Snad to bude lepší teď. Mladá královna je prý tuze hodna."

"Jen aby sama teď obstála."

Země utuhla, začal padati sníh. Za dlouhých večerů při kolovratech a sousedských toulkách nebylo tak živo a veselo jako jiných let. Vypravovalo se sice jako jindy o divných zjeveních samělých, smutných míst, o strašidlech a plivnicích, o vodníku i lesních pannách, o duších ubohých; i písně zanotovali, však pokaždé teď pěkná báchorka i veselá píseň jako by se dařiti nechtěly. Vždycky do těch útulných koutků přástevných jako by chlad rázem zavanul, a družný rozhovor trhal se jako nit.

To všecko ten strach před vojnou, to všecko ty neveselé zprávy z kraje, ze světa sem do pohorského zákoutí zanášené. Ten se bál platů, dodávek a jiných trampot, tam chvělo se srdce o syna, bratra, ženicha. Mladí mužové se již chystali, aby mohli uprchnouti a se ukryti, až by přišli na vojnu brát a honit.

Martin Jelipivův dělal hrdinu. Kdykoli teď ke "třem kohoutům" přišel, roztahoval řeč o vojně, poněvadž byl přesvědčen, že ho tatík nedá, a že hrsť dvacetníků všecko spraví. U Pešků bývaly veselé a hlučné prástvy, neboť děvčata u čiperné Lenorky ráda se scházela. Letos nějak ochably, poněvadž Lenorka sama družek svých nezvala. To pro Martina. Kdokoliv teď po otcově návštěvě za ní přišel, už se mu nějak vyhnula nebo vymluvila, a tak za časté zůstal sám se starou Peškovou, která ovšem hleděla, aby nahradila svou laskavostí nelásku dceřinu. Když však Lenorka přástvu stroúila, tu se mu nemohla vyhnouti. Nejvíce jí mrzelo, že si již teď nějak směleji vedl, jako by k tomu právo měl a byl jejím vyhlášeným milovníkem. Nejprve se tomu smála, když děvčata ji Martinem škádlila, pak už ji to dráždilo. Co proto doma s matkou mívala, co se jí nadomlouvala, ano nahrozila! Nic naplat! Srdce si nedalo ani namlouvati, ani poroučeti.

Vánoce nadcházely. Přástevnice toho času slavívaly před štědrým večerem všude, po vsích i městečkách "dlouhou noc", poslední to adventní, hlučnou přástvu. Letos však zavládlo všude ticho, a snad jen v odlehlých horských viskách, kde o světě nic nevěděli, stropil se lecjaký žert za "dlouhé noci" dovolený. —

A jak se veseliti, jak žertovati, když se mračno, které dosud jen zdaleka a to tuze z daleka hrozilo, valilo náhle a z nenadání ku hranicím, ku pohorské krajině?

Každý strnul, když několik málo dnů před vánocemi přišla děsivá novina, že pruský král z nenadání vtrhl s velikou armádou do Slezska a již Hlohovsko a kraj Lehnický opanoval. Panno svatá! To bylo nadělení štědrovečerní! Ani ve snu žádný by se toho byl nenadál, že ten králík na něco takového pomýšlí, neříkne-li na to se odváží. Panímáma Březinová vzpomněla na to, jak její pantáta tentokráte se mýlil, an tvrdil, že k nim nic nepřijde. A již to jde! Březina mlčel, když se mu o tom zmínila, a neodvážil se jí ani tím těšiti, co s novinou zároveň přinesli, že pruský král vánde po Slezsku posílá listiny a hlásá, aby ho neměli za nepřítele, ale za přítele, jenž přišel v dorozumění s jejich královnou Marií Terezií, kteréž chce pomoci proti jejím protivníkům. Bylať to patrná, očividná šalba.

Strach má veliké oči. Každý se nadál, že přes noc bude všude Prušáků, jako když z nenadání se nachumelí. Minul však den, týden, i několik týdnů, a po nepříteli ani vidu. Pořád že je ště ve Slezsku stojí. Tu počali všichni dostávati ducha, leckdos už pohrdlivě se usmál a starý Kuchař jednoruký nabýval nyní víry, když s posměškem o pruské armádě a jejích vůdcích mluvil, a brzkou, strašlivou porážku i hanebný útěk jí věštil. A starý Kuchař tomu rozuměl. S Evženem Savojským Turka i Francouze porážel, bojoval u Turinu a Malplaquetu, u Temešváru a Petrovaradína, a všude, všude, kam přišel, tam vítězil. Císařské armády utíkati neviděl, a že by utíkati dovedla, že by poražena býti mohla, a zvláště teď, tomu nevěřil, a kdo mu to tvrdil, tomu oslů a peciválů přezděl, dodávaje:

"Co, my poráželi takové nekřesťanské roty, kterých se celý svět bál — my poráželi Francouze — a pane, to bylo nějaké vojsko, jako kati — a my teď před tím králíkem, o kterém svět sotva ví — před jeho necvičenou chasou, která jak živa prach nečichala — ha — Co, my ustoupit? Pošlou na ně jen houf pandurů, ani ne jak se patří vojsko, a budou divým klusem utíkat tam, odkud přišli!"

Tak této věštbě věřiti počínali. Ale den se dloužil, jaro ponenáhlu nastávalo a ten "králík" stál dosud na půdě české koruny. Ba nestál, on v před pokračoval, blížil se k českým hranicím.

Starý Kuchař počal víry pozbývati. On sám však pořád jen se smál, a "peciválů" pochybujícím nadával.

"Teď ho vyženou! V zimě to nešlo!" vysvětloval, dodávaje: "Hm, to by bylo zle, aby toho střízlíka nezmohli."

Ale poslali do Slezska proti Prusům nejeden houf pandurů, pak prošlo městečkem i pravidelné vojsko, nejeden prapor, nejedna škadrona, a přece nepřítel neutekl divým klusem tam, odkud přišel. — Ano — pak přikvačila novina, a tu starému Kuchařovi bylo, jako by ho někdo rázem za prsa chytl a jím zalomcoval, až oči vyvalil a dechu pozbyl. Na poprvé svou poslední ruku na to dával, že to v hrdlo lže, ale pak musil uvěřiti, musil!

Semleli se tam ve "Slezsku", strhla se tam bitva, ve které 'Češi' byli zle biti. Tak šlo od zdešených úst k ústům, městem i po veškerém okolí, dále, dále. Starý Kuchař znal dosud jen Temešvár, Petrovaradín, Turín a Malplaquet, teď také věděl o Molvicích Slezských! Už ruku nesázel, už se nepostníval, ale zlobil se a klel. Však co naplat. Dvě třetiny Slezska octly se v rukou pruského krále. Teď už se ho báli a lekali se, že co nevidět vtrhne do samého království.

Panímáma Březinová trnula o toho svého "hocha". Na velikonoce nepřijel, proto že všecky silnice byly plny vojska, jak psal, a že nemožná ani jeti; pak že jim rektor také oznámil, aby raději zůstali, že beztoho bude letní běh dříve ukončen nežli jindy.

A ještě někomu svým psaním radost pokazil.

Lenorka se tolik na velikonoce těšila, a zarmoutila se nemálo, když jí kmotra Březinová oznámila, že Jiřík nepřijede. Ach, jak loni tou dobou bylo veselo, a jak je nyní! Tu červenou pentličku, co se jí do kapsy nějak "připletla", dosud měla. Však kdyby jí také byla ztratila, paměť veselých oněch chvílí by s ní nezmizela. Ale častěji, častěji utíkala jí mysl tam pod starou jabloň, jež opět se počala zelenati, utíkala jí tam na to osudné místečko, kde, jsouc strašidlem, ocitila se v objetí Jiříkově, kde pocítila na svém líci vášnivá jeho políbení a s nimi opojení plné slasti dosud nepoznané. A pak opět rozpomínala se na tu chvíli, kdy Jiřík, setkav se s ní poprvé po tom večeru, ji odprošoval, a všecek dojat ji žádal, aby odešla. — Proč? Co mu bylo? Poněkud světla jí dával jeho odchod. Tak nikdy se s ní neloučil. — O, jak jí ruku tiskl, a co pobled jeho děl! Tušila —"

"Bloudku, nač to myslíš? Kam to povede?" sama sebe někdy v duchu napomínala, ale za okamžik byla zase daleko, v kraji za Jiříkem, uvažujíc, co asi teď dělá a tázajíc se:

"Vzpomene-li také on někdy?"

Nebylo divu, že když takhle myslila, Martina Jelipivova teprve nerada vídala; natož aby myslila, až bude jeho ženou. Div že se neotřásla, když jí připadlo, že by ji objal a políbil.

Ten nejistý, válečný čas Lenorce něco dobrého způsobil: že matka na ni stran Martina tak nenaléhala, proto že sám starý Jelipivo nyní nepomýšlel na svatbu, doufaje, že nadejde brzo jistější, pokojnější čas. — Ale místo holubičky se zelenou ratolístkou míru přilétli černí, posupní havranové, místo veselé noviny o pokoji, samé neblahé zprávy, mysl rozčilující.

Brzo se rozneslo, že Prusové ze svých postavení vytrhli, brzo že již se s našimi setkali, a tu že naši zase prohráli, pak opět, že panduři zajali pruského krále s několika generály. Když tyto řeči ještě trvaly, přihnal se do městečka kurýr vojenský, a sotva že vyjel, dva hned za sebou proti němu pádili; to pak už nebylo nic divného, nebo nejednou v noci zbudil prudký koňský dusot rychlé stafety klidné dřímající měšťany. Také několik vozů jelo skrze a to se smutným nákladem: se samými raněnými ze Slezska, kteří živě každého připamatovali i na ostatní hrůzy válečné, kterých tu dosud nepoznali.

Divné pověsti šířily se, aniž kdo věděl, kde jejich původ. Čeho mladí mužové i svobodní jonáci neustále se lekali, to zdálo se, že nyní se již naplní.

"Bavor, Sas i Francouz vypověděli královně vojnu, a vojska není!"

"Kdo mlád a zdráv, musí na vojnu, každý bez rozdílu!"

V Martinovi to hrklo. Chtěl se pak usmáti, an sobě na tatínkovy dvacetníky vzpomněl, ale pak všude opakovali, že "každý bez rozdílu", tu již se plaše ohlížel, jako by čekal, kdo ho potěší a jemu řekne:

"Ale ty ne!"

Však každý se jen o sebe staral, zvláště když přiběhli ze sousedních vsí Machova a Lhoty a zvěstovali, že tam jsou již verbíři, a proto že všichni mužští i ženatí utíkají do nepřístupných lesů pod Borem a Hejšovinou, aby se tam ve skalách ukryli. — Martin nyní zbledl a chvátal kvapným během domů, aby se také na útěk vydal. Již se loučil a dal se do pláče, když mu otec rozmlouval, aby ještě sečkal, až bude jisto, jsou-li to opravdu verbíři, není-li to jen planý poplach. Poslechl, ač s odporem a s lítostí, že tatík tak malou starost o něj má. — Nebylo zrovna do smíchu, ale tomu se přece jenom smáli, i Lenorka, když slyšeli, jak mladý Jelipivo všecko doma vzhůru kostkou obracel, jen aby ušel vojančině, a jak se plačky loučil. Když pak i Machovští a Lhotští z lesů a ze skal domů se navrátili, protože na všem tom strachu nebylo nic, Martínek po celé tři dny z domu ani nevylezl, aby jen obecnému smíchu unikl.

XIII.

Co ta nešťastná vojna ve Slezsku nastala, prošlo Policí mnoho a rozmanitého vojska, tak že už na ně přivykli. Ale když brzo po onom obecném postrašení za letního, horkého dopoledne přitrhli serežáni, to bylo všecko město na nohou, a kde kdo byl a kdo jen trochu mohl, chvátal na náměstí, kam právě vojáci z ulice vyjížděli. To byla podívaná!

Napřed vůdce toho houfu serežánského, arambaša, v červeném pláští jako krev. Modrý dolman samá zlatá šňůra, samý kmit a třpyt. Však ještě více se mu blýská agraffa, připínající volavčí krásné péro ku červenému kolpaku. A ten krošovatý bělouš v pěkném řemení, v nádherné čabrace sedelné jako by věděl, koho nese, jak hlavou bujně pohazuje; a jak bystré, tenké nožky staví, jako do tance! Za arambašou na vytrvalých, uherských koních na sto jezdců, na sto hrdinů, osmahlé tváře, orlího nosu, dlouhých knírů a černých vlasů. Každému z jiskrného oka hledí, že by se ani samého raracha nebál! Na hlavách mají červené kolpaky, jako pytlíky kožešinou lemované, přes ramena červený pláš a pod ním modrý dolman. Přes záda přeložená dlouhá ručnice čouhá jim přes hlavu; za širokým pasem tří každému dvě kované bambitky, dlouhý, blýsknavý handžár a po boku jim křivá šavle o třemen zvoní.

Vjeli do náměstí ne zrovna v nejslavnějším pořádku, s hlukem, křikem a smíchem, jako zástup svatebníků. Nejeden však, zahlédnuv na náměstí kamenný kříž, pokorně nachýlil bujnou hlavu a horlivě několikráte se pokřižoval. V tom ozval se jako hrom arabašův hlas a serežáni rázem stanuli jako zkamenělí. Když pak pohovořil s primátorem a několika konšely, kteří tu již čekali, aby hosti přijali, promluvil arambaša opět k serežánům. Mluvil horvatsky, živě, prudce, hlasem daleko zvučícím, měře chlapíky v červených pláštích plamenným svým zrakem, tak že se lidé ptali, proč se na ně tak rozkatil; a on jenom tak obyčejně řečil. Jak domluvil, skákali hbitě s koňů, až ostruhy břinčely a šavle řinčely, a rozcházeli se, koně za uzdu vedouce, městem, jak je konšelé a sousedé si rozváděli. — Sotva že v ulicích zmizeli, slyš! Z daleka buben se ozval. Temný rachot jeho mohutní, jasní se, až zavířil na blízku, a již valí se do náměstí prapor uherské pěchoty, vojáci osmahlí, zaprášení, ve třírohých klobouceích, bílých kabátech s červeně zahnutými šosy, v rudých, úzkých nohavicích zabíhajících v botky šněrovací, tlusto nyní prachem pokryté. Teď teprve bylo živo, teď teprve nastala chumelice! Po náměstí, v ulicích i uličkách míhala se zbraň, bělaly vojanské kabáty; všude samý voják, tu jednotlivě, tu v houfci, jak do kterého domu na byt byli ustanoveni.

Všude hluk, křik, smích i maďarské láteření. — Každá hospodyně se Uhrů lekala, poněvadž bylo slyšeti, jak tu tam bezohledně si vedli.

Kmotra Březinová byla jako na obrtlíku, a ještě nestačila, ještě se kolem ozývaly hlasy nespokojených, nedočkavých hostů vojanských. Jak by také mohla vyhověti, když se kolem ní jen hemžilo vojskem, rejthary i pěšími, serežány i Uhry. Oháněla se dost a dost, děvečka jako čečetka skákala jak mohla, a pořád ničeho neubývalo. Chyba také byla, že vojáci viděli samé ženské a žádného mužského. Byltě pantáta na radnici, aby jakožto konšel primátorovi pomohl v ubytování a zásobení vojska.

Panímámě Březinové také vadilo, že se s vojáky nemohla dorozuměti. S těmi "Kroboty" to ještě ucházelo, ale těm Maďarům člověk ani za dukát neporozuměl.

Když to slovy nešlo, chytila se znamení a ukazovala rukama i tváří, jako by s němými rozprávěla, až se tomu vojáci chechtali. Dost a dost je zdržovala, všelijak pozornost jejich zaváděla, aby je zadržela jenom od kamen; ale na konec přece k nim musila ustoupiti, proto že ten chumel vojáků naměřil zrovna na troubu, o kterou měla největší starost. Dráždilať vojáky líbá vůně pečeného masa odtud vanoucí, tak že by troubě nespomohla ani kladka, kdyby ji na ni, jak tu tam učinili, zavírela. Marně Březinová vojákům vykládala, že ta pečinka je pro pantátu, jenž od rána za svým úřadem konšelským meškal, ničeho nepoživ. Branka u trouby se rozlítla, a za chvilku zmizela pečeně mezi vojáky. Březinová stála u zdi vedle kamen, hledíc na hltavé Uhry a myslila si:

"No, aspoň dají teď pokoj."

(Pokračování.)

ZDARMA LÉKAŘSKÁ PORADA

NIKDY před tím Veliký Ústav jako tento neučinil takové štědré nabídky trpícímu lidstvu. Proto laskavě žádáme každého **trpitelho muže** by nám dopsal dnes a získal výhod této velké nabídky, dokud nebude pozdě. Nechceme by zaslal jste nám jednoho centu — pouze Vaše jméno a adresu na kuponu dole. My pak zašleme Vám **úplně zdarma-bezplatně** jednu z nejzajímavějších a cenných lékařských knih, kdy sepsaných, vyprávějící vše **proč muži trpí.** Zašleme Vám též naší úplnou **otázkovou listinu.** Tato listina zahrnuje **veškeré choroby týkající se muže.** Přejeme si, by vyplnil jste tuto listinu a navrátil ji, my pak učiníme pozorné rozpoznání Vaší choroby a sdělíme Vám na co trpíte a jak mohl by jste se **rychle a trvale vyléčiti.** Toto vše nebude Vás státi **zcela ničeho,** ale radě kterou Vám dáme může míti ceny sta dollarů pro Vás. Přejeme si Vás přesvědčiti na **naše výlohy,** že není jiného ústavu jako tento na světě.

MUŽI! TRPÍTE chorobami žaludku, nezažívností, zácpou, nemocí jater, měchýře neb ledvin, přijicí neb otravou krve, nemocí kostí, křečemi, kapavkou, zúžením močové trubice neb výtoky? Jste slabými, nervosními a sešlými? Špíte špatně? Trpíte nervosní slabostí, ztrátou mužnosti, ztrátami semene v moči, sebeprzněním? Tíží Vás společnost lidí? Jste schopnými těšiti se ze všech radostí života? Rozčilíte se snadno? Trpíte následky rychlého života, pití neb hýření ve špatné společnosti? Máte potažený jazyk? Máte nečistý dech? Máte dobrou chuť k jídlu? Krkáte po jídle? Jste trápeni žaludečními větry? Máte kyselý pocit v žaludku? Trpíte zácpou neb štěmy? Cítíte se unaveným a mdlým ráno? Bolí Vás hlava? Máte kašel? Bolí Vás v zádech? Máte bolesti při močení? Jste nemocným a nevíte nač trpíte? Jste schopným těžce pracovati? Jste "Mužem mezi muži"? Byl by jste rád silným, zdravým, statným mužem?

Trpíte-li kterýmkoli z těchto chorob neb zlostí, měl byste zaslati nám své jméno a adresu dnes na **Zdarma Kuponu** dole. **Neodkládejte** neb taková choroba v brzku mohla by Vám býti osudnou.

Zašlete kupon na knihu zdarma dnes.

DR. JOS. LISTER & CO., B 961 — 208 N. Fifth Ave., Chicago, Ill.

Pánové: — Laskavě zašlete mi poštou vyplacené, v jednoduché zalepené obálce Vaší knihu zdarma, otázkovou listinu a t.d., tak bych získal Vaší **Zdarma Lékařské Porady.**

Jméno .....

Adresa .....

Sdružení českých lékařů
v Omaze a So. Omaze

DR. ŠRÁMEK J. M.
sev.-záp. roh 8. a Hickory ul. Tel. Douglas 6645.

DR. KOUTSKÝ JOHN W.,
405 sev. 24. ul., So. Omaha Telefon South 142.

DR. NĚMEC CHAS. J.,
1316 William ul., Omaha. Telefon Douglas 2817.

DR. F. J. SWOBODA,
1255 již. 16. ul., Omaha. Telefon Douglas 2313.

DR. ŠIMÁNEK G. F.,
1262 již. 13. ul., Omaha. Operacím se věnuje zvláštní pozornost.

DR. KÁLAL F. J.,
627 City national Bank, proti Burgess-Nash obchodu Telefon Douglas 1761.

DŘI. CHALOUPKA & CHALOUPKA
24. a M ul., So. Omaha, Neb.

My shora uvedení lékaři dle pravidel lékařské etikety, nejdůrazněji odsuzujeme veškeré ohlašování kteréhokoliv lékaře sama sebe v kterýchkoliv časopisech svými pacienty, nechť už je to jakýmkoliv způsobem, ať ve zprávách místních nebo osobních. 43-tf

Nápadná únava.

Beze všech výstrah a beze všech předběžných známek zmocní se člověka náhle veliká únava, jíž příčiny nedovede si vysvětliti. — Obyčejnou příčinou této nápadné únavy jest tak zvaná sebe-otrava, totiž nezáživnost, při níž část potrava zůstávajíc nestrávenou kyše a hnije ve střevách. Tu jest rychlé pomoci nevyhnutelně třeba. Odporučujeme Vám Trinerovo Léčivé Hořké Víno, jež jistě a rychle veškeré jedovaté látky z těla odstraní a učiní vnitřnosti zcela čistými. Únava Vaše udělá místo energii a svěžesti. Totéž platí o chorobách žaludku, jater a střev, jež vyžadují úplného vyčistění. Tento lék sesílí ústrojí znamenitým způsobem a učiní je schopným vzdorovati mnohým chorobám. On zostří chuť k jídlu a přispěje k rychlému trávení pokrmů. V lékárnách. Jos. Triner, velko-výroba léků, 1333-1339 S. Ashland ave., Chicago, Ill. Při úrazu jest nutným míti po ruce Trinerův Liniment, protože rychle zahání bolesti. Při vymknutinách, oteklinách a stuhlosti svalů a kloubů jest to lék výtečný. — Advertisement.

Útulný hostinec na rohu 15. a William ul., vlastní pan

JAN DRÁBEK.

Na čepu stále znamenité pivo Schlitzovo. Přírodní vína, kořalky a imp. likéry. Výběr nejlepších doutníků. 16tf

Pěkně zařízený HOSTINEC
— vlastní —
Frank Semerád
16. a William ulice, Omaha, Nebr.
Výtečný Metzův ležák, jakož i pravé importované plzeňské stále na čepu. Korbelova vína a nejlepší lihoviny prodává i ve velkém. — Chutný zákusek stále při ruce.

Pozor! **Pozor!**

Buďte bedlivými, když opouštíte káru a neobcházejte ji nikdy zadem, dokud jste se dříve nepřesvědčili, že nejede jiná kára opačným směrem. Neopatrnost může snadno býti příčinou vážné nehody. Pomozte nám svým podílem, zabrániti možnému případu neštěstí.

Omaha & Council Bluffs Street R. R. Co.

Jan Yirák,
český pozemkový a pojišťovací jednatel

Čtěte krajané! Kdo byste si přál prodat aneb koupit majetek, nyní mám na prodej velký výběr krásných a laciných majetků; též i farmy.

Pojišťuji proti ohni, tornádu a vůbec všem vichřicím, provozujícím domy, obstarávám výtahy a knih a kontrakty.

Přijďte a prohlédněte si tyto krásné a lacině majetky, neb koupíte jinde. Milerád Vám poslouží.

Úřadovna: 1241 jižní 16. ulice. Telefon: Doug. 3258.